

Петра, Романъ Лакапенъ заздравилъ и вътрѣшно и външно държавата си: направилъ поземлена реформа, като забранилъ продажбата и покупката на селскитѣ имоти и заповѣдалъ, всичко купено поради голѣмия гладъ (въ 927 г.), да се повърне на старитѣ му стопани; сжщеврѣменно той унищожилъ морскитѣ разбойници и разширилъ границитѣ на империята въ Азия. А къмъ края на Петровото царуване на византийския прѣстолъ почнали да се качватъ единъ слѣдъ другъ енергични и способни императори, които повдигнали силата на Византия и разширили границитѣ ѝ отново до Дунава, като покорили отначало лесно и бързо източна България, а слѣдъ това, послѣ дълги и кървопролитни войни, покорили и западна България. Тия императори сезапочватъ отъ Никифора Фока.

Никифоръ Фока билъ уменъ, храбъръ и прѣдприемчивъ. Той водилъ много сполучливи войни въ Азия и въ началото на 967 г. се върналъ въ Цариградъ за да отпразнува тържествено своитѣ побѣди. Тогава се явили български посланици да получатъ ежегодния данѣкъ. Лъвъ Диаконъ разправя, че когато се прѣдставили прѣдъ Никифора българитѣ, той извикалъ прѣдъ придворнитѣ: „До какво унижение доживѣхме ние, римлянитѣ, слѣдъ като побѣдихме всичкитѣ си неприятели, да бждемъ принудени да плащаме данѣкъ на тия омразни просяци, на тия български скити“; а като се обърналъ къмъ главатаря на пратеницитѣ, заревалъ: „Вънъ, вънъ скоро, върни се при твоя господаръ и кажи на тоя варваринъ, който гризе конско мѣсо и се облича въ звѣрски кожи, че повелителътъ на Цариградъ самолично ще му занесе искания данѣкъ“. Слѣдъ това той заповѣдалъ на стражата да удари по нѣколко плѣсници на пратеницитѣ и така ги изпратилъ назадъ. Послѣ това нечувано оскърбление, Никифоръ Фока потеглилъ за българската граница, завзелъ нѣкои погранични крѣпости и поискалъ отъ българския царъ да се закълне, че не ще пропуска вече маджаритѣ прѣзъ земята си, за да ограбватъ владѣнията му; но понеже войскитѣ му трѣбали за да продължи побѣдитѣ си въ Азия, той